

Hayatın Tam da Merkezinde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Nisan 2017

Kanıksanmış olmayı dilerdim, demem kadar yanılığa sebebiyet veren yine de fazlaca dert etmemem gerektiğine uzanan bir yoldan makbere yolculuk; üstelik hayatın tam da merkezinde.

Lütuf belki akli sunumunda makamsız bir şarkı daha ısmarlayıp hicap denen külfeti de bir bir sunmak artık hangi akli evvel satır ise kesmeye çalıştığım bir dem de olsa duyumsanmakla iştiğal ama yüksünmekten gayri sakıncalarını da görmezden gelme ihtiyacı.

Ölümlü satırlar an itibariyle doğup bir sonraki cümleye cansız bedeniyle yığılan belki de insan kadar fani belki insandan öte belki de iman gücünün kutsadığı ruhun damıtılmış isyanı ise Hakk nezdinde rüştünü ispatlamış bir günah.

Debdebeli söylemlerin kucağındayım bu gece, sivrilen mahremiyeti teğet geçen kanıksanası şıkların da ayırımında ve beni bana yakın kılan uzaklığınız ile arz-ı endam ettim yine aklın kozasında durağan cümleler biriktirip, devingen duygulara paye verip ve ötelendiğim yüreklerde konuşlu bir sure olma dileğimi Yaratan'ın hoş karşılayacağı inancı ile delik deşik bir sayfada biriken hezeyanı da ötelemek adına bir o kadar yalıtılmışlığın izleğinde bir başına seyrine dalmışken devranın.

Kayıtlı tedirginliğim.

Kayıtsız onca replik.

Kayıt dışı olağan muteber duygularım yine nezdinde bir de kelamı selama katık yaptığım.

Merhaba...

Hükmeden sadece sevginin uzamında muğlâk bir rota mı yoksa?

İnanç pazarında biz kayıtlı faniler oysaki kayıt altına alınan günah ve sevapların pek de önem arz etmediği gündelik yaşamın gerekçesi olarak algılanan nefret ve gıybeti baş tacı yapmış bir güruh olarak tüm patavatsızlığımı, gözüne soka soka bir de baş tacı yapmışsak sevgiyi, cebelleşen önyargılar, isyanlar ve tek bir tövbenin yeteceğini düşünüp aralıksız girdiğimiz günahlar...

Satılmış cümleler mi yoksa kınından çıkardığımız?

Sıra dışı mı sevmek?

Ola ki sevdik sevimekten ürküp nefrete boyadığımız yer gök.

Vicdanın yumuşak sunumu ve görüntü itibariyle katı bir kimlik sergileyip, bilinmedik bir mizaca sığınıp yeni baştan sevdiğimiz ve zaman zaman sevginin zaman aşımına uğradığı inancı ile sivrilen imgeler kadar göze batan; aşk kadar olağan, kinin ise telaffuzu imkânsız seyrende, basit bir önyargı iken safsata dolu ithamlar.

Çalıntı.

Tepkisiz.

Sergüzeşt belki de.

Katmerli.

Ya da yoz bir dürtü.

Ve isyan.

Ve günah.

Ve ölümüne sevdalanıp hayata ölürcesine vazgeçtiğimiz kendimiz.

Yorgun.

Yılgı dolu.

Mahşer ötesi.

Ölüm öncesi.

Kanıksanası.

Damdan düşenin hali mi yoksa yine empati zorluğu çeken bizlerin derin sızısı mı da ikbalimizde saklı tutuyoruz bilinmezi?

Sır.

Ne yardan ne serden vazgeçtiğimiz.

Sevi dilinin muteber tınısı yine sevgisizliğin nefrete dönüşen çığılı. Ötelendikçe örselendiğimiz; kıymaya çekinmediğimiz oysaki mizacın milat bildiği bir ekseninde yine gözden irak gönülden uzak ama densiz bir imgeymişçesine rest çektiğimiz bağımsızlığı mutluluğun üstelik mutlak duygulardan arınıp, tepkisizliğe delalet, raconunu belirlediğimiz bir çöküş, derin bir iç çekiş...

Vakur.

Densiz.

Yansız.

Alabildiğine duyumsamak yine duyumsamanın eşiğinde algıda seçicilik iken yüreğin yongasına bir bir eklediğimiz ve ne çok önyargı bir o kadar biriken hezeyana söz geçiremeyen yine de engellediğimiz ama engel olmayı da göz ardı edip erdemli bir yolculuk; aşkın vefası sevginin de önyargısız ıslah edici özelliği: Kah bir hutbede kah bir gölgede kah yarınlarda ama öncesizliği her daim an'a mal ettiğimiz bu yüzden sevme özürülü yüreklerin de tahliyesini isteme hakkından imtina ettiği.

Yalan borcum/uz var da kıyısından seyrediyoruz en heybetli duyguyu ve sevmeye zorlandıkça kötülüğü mü yakın tutuyoruz benliğimize?

İkilemlerden kaçınıp, ıkına sıkına doğru şıkkı mı arıyoruz?

Belki de özentisi bir aşk her birimizin miladı ve yüksek sesli bir yalnızlık yalnız bizim duyduğumuza kani ama frekansını da ayarlamayı beceremezken genele yaydığımız...

Söyleyin o zaman: Sevmek bu denli zor mu hele ki yere göğe sığdıramadığımız egonun da bir zafiyeti mi aşkı da sevgiyi de teğet geçtiğimiz ömrün güncesinde kopan bir yaprak misali biz tedirgin bir imgeden müteşekkil ama kılıfını da hazırladığımız yalanlarımız ve kırgınlıklarımızla bir başına yine de umudu saklı tutup... neden yalnızız o zaman hele ki kalabalık addedilen koridorlarında hayat denen okulun hep cezaya mı çarptırılacağız üstelik tek ayakta üstelik yüreğini de rehin vermiş kömürcü çırağı kadar kara ve nefret dolu bir zümreye beyan etmişken sevgiyi ve ulaşıp ulaşacağımız en tepe nokta bir de ertelediklerimiz hele ki zaman aşımına uğramayı milat belleyip amansız bir benliği de Tanrı belleyip...